

JOKAISILLA VARJOLLA
ON TARINANSA.

LAVENTELI *Taiivas*

SILTA VARJOJEN YLI

Heini L.

© 2026 Heini Laitinen

Teksti: Heini Laitinen

Kuvitus ja kannen suunnittelu: Heini Laitinen (tekoälyavusteinen)

Kaikki oikeudet pidätetään. Tämä teos on tekijänoikeuslain suojaama. Teoksen tai sen osien kopiointi, julkaiseminen tai muu käyttö ilman tekijän lupaa on kielletty.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-89-2131-8

Heini Laitinen

Silta varjojen yli

Laventeli Taivas - osa 2

Lukijalle

On maailmoja, joita ei voi nähdä silmillään.

Silti ne voivat olla yhtä todellisia kuin metsä sateen jälkeen, tunturin hiljaisuus tai järven pinta tyynenä iltana.

Laventeli Taivas on sellainen maailma. En rakentanut sitä tyhjästä. Olen kantanut sitä mukanani niin kauan kuin muistan.

Lapsena, kun suljin silmäni, en paennut todellisuutta.

Kuljin toiseen todellisuuteen. Sellaiseen, jossa luonnolla oli oma kielensä, jossa hiljaisuus kertoi enemmän kuin sanat ja jossa kaikki ei päättynyt siihen, mitä ihminen pystyi näkemään.

Kirjoittaessani en pyri vakuuttamaan ketään siitä, miten maailma tulisi nähdä. Haluan avata oven siihen maailmaan, jonka olen itse saanut kokea. Sellaiseen, jossa luonto ei ole taustaa ihmisen tarinalle, vaan osa sitä. Jossa muistot eivät katoa, vaikka aika kulkee eteenpäin. Jossa rakkaus voi ylittää sellaisiakin rajoja, joita emme aina osaa selittää. Laventeli Taivaan sivuja kirjoittaessani en koskaan tunne astuvani paikkaan, jota ei olisi olemassa. Minulle se on koti.

Ehkä juuri siksi tämän tarinan henkilöt tuntuvat elävän omaa elämäänsä. En pakota heitä kulkemaan tiettyyn suuntaan. Kuuntelen heitä. Seuraan heidän jälkiään muistojen halki. Opin heidän kanssaan. Tämä kirjasarja on syntynyt syvästä kunnioituksesta pohjoista luontoa kohtaan. Sen juuret ulottuvat vanhoihin kertomuksiin, saamelaiseen kulttuuriin, hiljaiseen tietoon ja siihen ajatukseen, että maailmassa on paljon enemmän kuin se, minkä pystymme mittaamaan tai selittämään.

Samalla se on kertomus ihmisyydestä.

Surusta, joka muuttaa meitä.

Rakkaudesta, joka ei katoa.

Ja toivosta, joka syttyy uudelleen silloinkin, kun kaikki näyttää hetken pimeältä. Joskus olen ajatellut, että kirjoittajan tärkein tehtävä ei ole keksiä uusia maailmoja. Vaan löytää sanat sellaisille maailmoille, jotka ovat odottaneet tulewansa nähdyiksi.

Tämä on minun maailmani.
Ja nyt se on hetken aikaa myös sinun.

Lämmöllä Heini

Ja vielä lapsilleni

Teille, jotka olette sydämeni eri suunnat.
Ennen kuin tulitte tähän maailmaan, minä tunsin teidät.
Jossakin hiljaisessa paikassa, jossa valo ei sammunut,
valitsin teidät omikseni. Ja valitsisin yhä uudelleen.

Tämä kirja on pala minua. Niistä unista, joita kannoin jo
lapsena. Niistä poluista, joita kuljin yksin ja niistä joita
kuljemme yhdessä.

Jos elämässä tulee hetkiä, jolloin varjot kasvavat liian suuriksi
ja sydän eksyy, muistakaa tämä: ette koskaan kulje yksin.

Olen kanssanne.
Olkapäänä, johon nojata.
Hiljaisena voimana vierellänne.
Valona, jonka tuntee, vaikka ei aina näe.
Laventeli Taivaan maailma on teille turvapaikka.
Ja avoin kaikille, jotka kaipaavat syliä, valoa ja toivoa.

Äiti

Välitila

Mitä tapahtuu kuoleman jälkeen?

Pohjoisessa sanotaan, ettei sielu lähde heti pois. Ensin se kulkee hetken paikassa, jota ei ole piirretty karttoihin. Ei taivaassa eikä maan päällä, vaan niiden välissä. Sen nimi on Ávvirra. Siellä aika ei kulje kuten täällä. Ääni ei kanna pitkälle. Sinne päätyvät joskus he, joilla on vielä jotakin kesken.

Ávvirra myös kuuntelee. Se kuuntelee muistoja, jotka kulkevat sielun mukana. Tunteita, jotka eivät vielä suostu hiljenemään. Surua. Rakkautta. Sanoja, joita ei koskaan ehditty sanoa ääneen. Joskus kulkija löytää siellä tien eteenpäin. Ja joskus tie katoaa sumuun. Sinne Eahkka saapui. Ivvárin, Mikkáelin ja Áilun äiti. Hän ei muistanut nimeään eikä joikua, joka oli kerran kantanut hänen sukuansa tuntureiden halki. Hän muisti vain tunteen: jonkun, joka odotti.

Mutta kuka häntä odotti?

Sumuun syttyi pieni valo. Sitten toinen ja kolmas. Ne eivät olleet tähtiä. Eivät sieluja sellaisina kuin ihmiset ne nimeävät. Ne olivat Lunóat, pieniä valon kipinöitä. Lunóat liikkuiivat hiljaisuudessa kuin pakkaslumi ilmassa. Jokainen loisti omalla tavallaan. Eahkka jäi katsomaan niitä. Tuntui kuin jokin ikiaikainen hengittäisi niissä. Kuin pieni lapsi nauraisi rytmikkäästi jossakin näkymättömässä. Hän tunsu lämmön rinnassaan seuratessaan Lunóiden liikettä. Hetken kuluttua ne hengittivät samaan tahtiin hänen kanssaan. Eahkkan sydän ei lyönyt enää kuten maassa. Se leiskui hiljaa, samalla tavalla kuin kylmimmän talviyön revontulet.

Lunóat puhuttelivat häntä. Niiden liikkeessä oli jotakin tuttua, vaikka hän ei vielä ymmärtänyt sitä.

Mitä ne yrittivät kertoa?

Yksi Lunóa liikkui lähemmäksi, kuin se olisi kuullut hänen hengityksensä. Se ei liikkunut nopeasti, vaan hitaasti ja tasaisesti, jonkin näkymättömän rytmin mukana. Pian Eahkka huomasi hengittävänsä sen tahtiin. Kun hän veti ilmaa sisään, valo kirkastui hieman. Kun hän hengitti ulos, se pehmeni ja leijui lähemmäs.

Hän ymmärsi, että heillä oli sama rytmi.

Muisto heräsi hänessä ennen ajatusta. Hetki, jolloin pieni elämä oli liikkunut hänen sisällään samoin tavoin. Hiljaa ja kärsivällisesti, kuin aalto joka seuraa toista. Hän muisti kun oli joskus pysähtynyt kesken työnsä ja painanut kätensä vatsalleen vain tunteakseen tuon liikkeen uudelleen. Nuo elämän liikkeet tekivät hänestä kokonaisen ja onnellisen. Silloin hän oli tiennyt, että joku kuunteli hänen sydäntään sisältäpäin. Lunóa liikkui vielä lähemmäs. Sen valo värähteli hänen hengityksensä mukana, tuntui että se muistaisi jotain. Eahkka ei vielä täysin tavoittanut mitä Lunóa halusi kertoa. Ja yhtäkkiä nimi nousi hänen mieleensä.

“Mikkáil?” Eahkka sanoi kysyvästi. Lunóa ei vastannut. Se jäi hänen eteensä sykkimään, kuten pieni sydän. Ja Eahkka muisti palan itsestään.

Eahkka oli istunut sumussa pitkään ennen kuin ymmärsi, ettei mikään muu hänen ympärillään liikkunut kuin Lunóat. Ei tuuli, ei maa eikä taivas. Kaikki oli pysähtynyttä tavalla, joka ei tuntunut hiljaisuudelta vaan joltakin, joka oli lakannut vastaamasta. Hän ei tuntenut kylmää eikä lämpöä. Vain keveyden, joka teki liikkeestä vierasta.

Oli kuin jokainen pienikin liike voisi rikkoa jotakin sellaista, mitä hän ei vielä nähnyt eikä ymmärtänyt. Hän yritti muistaa lisää. Oma nimeään. Säveltä, joka hengitti yhä kehossa mutta ei kuulunut. Joikua, joka oli kerran kulkenut hänen suonissaan kuin virta kevätjään alla.

Hän jäi kuuntelemaan itseään pidemmäksi aikaa.

Mutta hän kuuli vain katkenneen säkeen. Äänen, joka oli alkanut mutta ei löytänyt jatkoa, ääni oli hukannut suunnan kesken liikkeen.

Äänessä mikään ei tuntunut muuttuvan. Sumu ei tihentynyt eikä hälventynyt. Lunóat liikkui omassa hiljaisessa rytmisään, välittämättä siitä kuinka kauan hän oli ollut siinä. Aika ei tuntunut kuluvan, eikä mikään hänen ympärillään antanut merkkiä siitä, että jokin olisi alkamassa tai päätymässä. Silloin hän ymmärsi jotain, joka oli raskaampaa kuin pelko. Ajatus ei tullut äkisti. Se asettui häneen hitaasti ja jäi.

Hän ei ollut matkalla.

Hän oli jäänyt.

Ei eksyneenä, hän oli pysähtyneenä johonkin, mikä ei avautunut hänelle. Hänen matkansa olisi katkennut kesken, eikä ollut enää suuntaa johon jatkaa. Ajatus ei tuntunut vieraalta, mutta sitä ei voinut myöskään työntää pois. Se oli siinä, muuttumattomana, eikä mikään hänen sisällään saanut sitä liikahtamaan. Ja jossakin kaukana, maan päällä, joku yritti vielä muistaa kuka oli ollut ennen kuin viha sulki hänet syliinsä...

OSA 1

Juuret

Kekrin aika oli tullut tuntureille. Syksy oli hiljentänyt metsän. Ilma tuoksui märiltä lehdiltä ja savulta. Vanhojen tarinoiden mukaan juuri silloin rajat ohenevat ja jotkut kulkijat löytävät tiensä takaisin. Eahkka oli aina rakastanut tätä aikaa vuodesta. Hän vei lapset usein metsään keräämään kaikkea kaunista: keltaisia lehtiä, punaisia puolukoita ja mustia variksenmarjoja, jotka kiilsivät kosteassa sammaleessa. He kulkivat hitaasti ja pysähtyivät välillä, kun jokin pieni yksityiskohta kiinnitti huomion. Kaareva oksa, sileä kivi, ja koivunlehti joka helotti punaisen ja oranssin sävyissä kuin nuotion tuli.

Viime syksynä he palasivat metsästä kuistille taskut ja korit täynnä metsän värejä ja aarteita. Lapset kumartuivat portaiden ääreen ja alkoivat asetella aarteitaan riveihin. Rivit näyttivät siisteiltä, jokaisella lehdellä ja marjalla oli oma paikkansa. Eahkka jäi hetkeksi seisomaan heidän taakseen, katsoi, kuinka lapset siirtelivät keräämiään aarteita kuistilla keskittyneinä ja rauhallisina. Mutta tuuli ei kunnioittanut heidän suunnitelmiaan. Se nousi äkisti, tarttui kevyisiin lehtiin ja vieritti marjoja pitkin kuistin lankkuja. Yksi lehti tarttui hetkeksi portaiden reunaan, värähti ja lähti sitten muiden mukana. Lapset kiljuivat, isovelji Áilu kumartui nopeasti keräämään marjoja takaisin. Eahkka nauroi. “Luonto ei halua pysyä paikallaan” hän sanoi ja kumartui, otti yhden lehden käteensä ja käänteli sitä sormissaan. “Se kulkee aina eteenpäin.” Hän antoi lehden pudota takaisin muiden joukkoon eikä yrittänyt enää pysäyttää tuulta.

Ivvár muisti, kuinka hän oli joskus kysynyt äidiltään, mitä ihmiselle tapahtuu kuoleman jälkeen. Eahkka ei vastannut heti.

Hän jäi hetkeksi paikalleen, katsoi metsää, joka hohti ruskan väreissä ja hengitti sisään hitaasti, etsi hetken sanoja jostakin syvemmältä.

KUN RAILO NIELAISI IVVÁRIN VELJEN,
KUOLAJÄRVI SULKEUTUI.
MUTTA MUISTAAKO SE TODELLA KAIKEN,
MINKÄ ON OTTANUT?

Ivvár on jälleen hukannut hänelle jotain tärkeää,
hän on vihainen. Hän on valmis muuttamaan
itsensä jotta saisi palan taivasta takaisin.
Mutta mitä jos taivaan tuolla puolen
ei olekaan valoa? Mitä jos valo
on vain muisto?

Laventeli Taivaan toinen osa

Silta varjojen yli

on tarina rajasta, jossa suru avaa portin.
Rakkaus joutuu valitsemaan kummalle
puolelle jää...

